

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 420/2024
30.10.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Борис Смиљуш из ..., против туженог „Електродистрибуције Србије“ д.о.о. Београд, ради заштите од узнемиравања права државине, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Крагујевцу и Вишег суда у Пожаревцу, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Кучеву П 857/2023 од 11.07.2024. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Крагујевцу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Кучеву П 857/2023 од 11.07.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на пољопривредном земљишту површине 470 м² које се налази на к.п. ... к.о. ..., на мзв. „...“, власништво тужиоца, уклони носећи стуб нисконапонске мреже, изврши замену овог стуба са новим носећим стубом нисконапонске мреже, за који ће закачити проводнике нисконапонске мреже, како би нисконапонска мрежа била доведена у исправно стање. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 144.850,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу, те се Апелациони суд у Крагујевцу решењем Гж 2574/24 од 24.09.2024. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог, са образложењем да је у конкретном случају предмет тужбеног захтева чинидба, те да сматра да је у конкретном случају реч о спору мале вредности због чега је предмет уступио Вишем суду у Пожаревцу на стварну надлежност.

Виши суд у Пожаревцу није прихватио своју стварну надлежност, те је списе уз пропратни акт Гж 934/24 (2023) од 14.10.2024. године проследио Врховном суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је за одлучивање о жалби туженог у овом предмету стварно надлежан Апелациони суд у Крагујевцу.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/2023) прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова, и то на решења донета у грађанскоправном спору; на пресуде у спору мале вредности; на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења; на решење донето у ванпарничном поступку. Одредбом члана 26. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да апелациони суд одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан Виши суд.

Спорови мале вредности дефинисани су одредбом члана 468. ЗПП као спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Споровима мале вредности сматрају се и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, а тужилац је у тужби навео да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ који не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 1.) и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Споровима мале вредности не сматрају се, у смислу одредаба ове главе закона спорови о непокретности, спорови из радних односа и спорови због сметања државине (члан 469. ЗПП).

Тужбеним захтевом тражен је престанак узнемиравања права државине обавезивањем туженог да на парцели тужиоца уклони носећи стуб нисконапонске мреже и постави нови носећи стуб за који ће закачити проводник нисконапонске мреже како би нисконапонска мрежа била доведена у исправно стање. Као вредност предмета спора означен је износ од 60.000,00 динара.

По налажењу Врховног суда, спор у којем се тражи заштита права својине (државине) на непокретности, покренутом неком од тужби предвиђених чланом 37., 41. и 42. Закона о основама својинскоправних односа је спор о непокретности. Због тога, без обзира на одређену вредност предмета спора која је и по тужби и по противтужби нижа од динарске противвредности од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (противтужбе), то није спор мале вредности. Имајући у виду наведено, надлежан је апелациони суд на основу члана 26. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, што је у конкретном случају Апелациони суд у Крагујевцу.

На основу члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**